

fremgaa af den som Bilag aftrykte Skrivelse til Udvalget fra Ministeriet for Kirke- og Undervisningsvæsenet.

Udvalget er enig i, at den Ulighed med Hensyn til Pensionsret, der saaledes finder Sted for Lærere og Lærerinder ved Abnormskolerne i Sammenligning med Lærere og Lærerinderne ved Almueskolerne og Seminarierne, bør søges hævet ved, at der ogsaa tillægges de førstnævnte Pensionsret. De synes saa meget mere at have Krav derpaa, som der af dem kræves ikke blot den samme almindelige Uddannelse som af de andre Lærere, men som fremhævet i Bemærkningerne til Lovforslaget desuden en speciel Øvelse i at overvinde de særlige Vanskeligheder, der ere forbundne med at undervise døvstumme og blinde Børn, hvortil kommer, at der af Institutterne maa lægges Beslag paa en stor Del af deres Tid uden for Skoletimerne for at søre Tilsyn med Eleverne. De Lønninger, der ved Lovene af 29de Marts 1893 ere tillagte de her omhandlede Lærere og Lærerinder, ere ikke saa høje, at de kunne siges at bøde paa den manglende Pensionsret. De ere en Del lavere end Lønningerne for Seminarielærere efter Loven af 1ste April 1891 og end den Lønning, Kommuelærerne i Kjøbenhavn kunne naa; de staa nærmest i Klasse med Lønningerne efter Loven af 30te Marts 1892 for Lærere og Lærerinder ved Statskolen til Uddannelse af Lærerinder i Forskolen.

Da de her omhandlede Institutter ere Statsanstalter, finder Udvalget det ogsaa rigtigst, at Pensionsretten søges tillagt Lærerne og Lærerinderne ved, at der tilstaa dem kongelig Udnævnelse paa lignende Maade, som Tilfældet er efter den sidstnævnte Lov.

Medens Udvalget saaledes billiger, at der tillægges Lærere og Lærerinder Pensionsret ved, at der tilstaa dem kongelig Udnævnelse, finder man det mindre heldigt, at Lovforslaget bemyndiger Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet til at fastsætte, hvilke Betingelser der med Hensyn til forudgaaende Konstitution og i andre Henseender maa kræves for, at der kan medde-

les de paagældende kongelig Udnævnelse. Denne Bestemmelse, der afviger fra, hvad der ved Lovene af 1ste April 1891 § 2 og 30te Marts 1892 § 2 er fastsat for Seminarielærere og Lærere og Lærerinder ved Statskolen for Uddannelse af Lærerinder i Forskolen, begrundes dels ved, at Konstitutionstiden for Abnormskolens Lærere, navnlig for Døvstummelærere, ikke saa meget har Karakteren af en Prøvetid som af en Læretid, dels ved, at det muligvis vil findes hensigtsmæssigt med Tiden ligesom i Tyskland og Sverige at indføre en Prøve for Døvstummelærere. Disse Forhold nødvendiggøre en nærmere Overvejelse af Sagen, som man ikke har villet foregribe ved Lovforslaget. Udvalget er imidlertid af den Formening, at det vil være rigtigst i selve Loven at fastsætte Betingelserne for den kongelige Udnævnelse paa lignende Maade, som det er sket i de ovennævnte to Love, idet man navnlig finder, at de paagældende Lærere og Lærerinder bør sikres imod, at der hængaar en alt for lang Tid, inden det afgøres, om de ere egnede til at opnaa fast Ansættelse eller ikke. Udvalget foreslaar derfor ved en forandret Affattelse af Forslagets § 1, andet Stykke, at fastsætte en laveste Grænse for Konstitutionstiden af 1 Aar og en højeste af 3 Aar. Derved mener man, uden at foregribe noget med Hensyn til de Betingelser, det senere maatte findes rigtigst at opstille for fast Ansættelse, baade at have indrømmet Institutterne en passende Prøvetid og sikret de paagældende imod, at det trækker alt for længe ud, inden deres Skæbne afgøres. De øvrige af Udvalget stillede Endringsforslag ere kun Redaktionsændringer.